RIFAT DEMİR

KÖTÜ ÇOCUKLAR

tilki
kitap
yayınevi

Kötü Çocuklar
Rıfat Demir

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hanife Sarıtaş
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Mart 2025
ISBN: 978-625-6130-71-5
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KÖTÜ ÇOCUKLAR

Rıfat Demir

İLK BAKIŞ

Bu kitap, yapay zekânın birçok meslekte olduğu gibi yazın dünyasını da tehdit ettiği bir dönemde; çocuklarımız başta olmak üzere tüm okuyuculara bir nebze de olsa fayda sağlamak üzere kaleme alınmıştır. Özünde bir çocuk kitabı olmasına rağmen, büyüklerin de okudukça bazı eksiklerini, yanlışlarını fark etmesini sağlayan bir içeriğe sahiptir. Kitabımızın dili, çocukların en üst derecede faydalanmasını sağlamak üzere basit tutulmuştur. Sanatsal bir kaygı gütmeden, hem çocukların dünyasına giren hem de büyüklerle olan ilişkilerine ayna tutan bir bütünlükte yazılmıştır. Diyalogların daha iyi anlaşılması adına, konuşma çizgilerine ve konuşmacıların isimlerinin belirtilmesine özellikle özen gösterilmiştir.

''Kötü Çocuklar" adlı hikâyemiz on iki yaşlarında olan üç arkadaşın, çoğunluğu yaz tatilinde geçen olaylarını ele almaktadır. Kitaptaki olaylar, 2000'li yılların başında, henüz internetin yaygın olmadığı, cep telefonu, tablet gibi teknolojik cihazların kullanılmadığı dönemi ele almaktadır. Haliyle bu kitap, eve kapanmak yerine bir araya gelerek zaman geçirmenin zaruri olduğu döneme ışık tutmaktadır. Kitap, birkaç farklı olayı bütünleşik şekilde ele alarak, doğru ve yanlışı şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortaya koymaktadır. Okuyucuların, benzer olay ve durumlarla ilgili yaşantılarını sorgulamalarını amaçlayan bu kitap, bir yönüyle de

ideal olanı vurgulamaya çalışmaktadır. Argodan ve kabalıktan uzak bir dille yazılan bu kitap, tüm eğitim kademelerinde gönül rahatlığıyla kullanılabilecektir. Kitapta geçen olaylar üzücü olsa da hayatın gerçeğini yansıtmaktadır. Günümüz dünyasında zulüm altındaki ülkeler başta olmak üzere, özellikle çocukların çok zor şartlarda hayatta kalmaya çalıştığına şahitlik ediyoruz. Çocuklar, güzel bir dünyayı hak etse de gerçeklerle yüzleşmeden büyümek mümkün olmuyor. Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi, bu kitapta da çocuklar kimi zaman haksızlığa uğramışlardır.

Özellikle çocukların yetiştirilmesi sürecinde önemli rol oynayan ebeveynlerin ve eğitimcilerin dikkatle okuması gereken bir kitap olan ‘’Kötü Çocuklar” adlı kitabımız, çocuklarımızın çok kırılgan oldukları dönemlere dikkat çekmeyi amaçlamaktadır. Kitabımızın tek bir çocuğun bile hayatına olumlu etki yapması, çabamızı haklı çıkaracaktır. Başta çocuklar olmak üzere hayatımızdaki tüm insanlar için geçerli olan temel felsefemiz, kaybetmek kolaydır, asıl mesele kaybedileni geri kazanmaktır. Kötüyü güzelleştirmek için ne kadar çaba harcadığımız, bizim topluma ne kadar fayda sağladığımızın da bir ölçütü olacaktır. Saygı ve selam ile…

TEŞEKKÜR

Kitabın basım yazım yılı olan 2024 yılı ve öncesindeki dört yıllık sancılı süreçte bana moral veren biricik kızım Şevval'e,

Yazı yeteneğimi kalıcı bir esere dönüştürmem için cesaret veren hayat arkadaşım Dilek'e,

Yazım aşamasında, kitabımı dört gözle bekleyip, bana desteğini esirgemeyen öğretmen ve yönetici arkadaşlarıma, sonsuz teşekkürler…

KÖTÜ ÇOCUKLAR
SENE SONU KARNE TELAŞI

2000 yılının Mayıs ayıydı. Sene sonlarına doğru, tüm öğrenciler takdir ve teşekkür belgesi alabilmek için öğretmenlerin gözüne girmeye çalışıyorlardı. Tufan ise geçen yıllarda olduğu gibi bu sene de takdir belgesini hak ettiğini bildiğinden, hiçbir öğretmenle görüşme gereği duymuyordu. Öğle arası olduğunda Tufan'ın sınıf arkadaşları, dinlenmek için bahçeye çıkan öğretmenlerin etrafını sarmışlardı. En arkada ise not istemeye çekinen, sınıfın en utangaç öğrencisi Abdullah duruyordu. Abdullah, tüm öğretmenlerin çok sevdiği bir öğrenciydi. Sınıfta asla konuşmaz, yaramazlık yapmaz, kimseyle dalaşmazdı. Çoğu öğretmen onunla göz göze gelmekten imtina ederdi. Utangaç olduğu için kendisine söz hakkı verildiğinde kızarıp bozarır, nabzı yükselirdi. Bu sebeple arkadaşları ona "domates çocuk" lakabını takmışlardı. Yıllardır öğrencilerin sene sonu not isteme alışkanlığına aşina olan öğretmenler bu işten zevk almaya çalışıyorlardı. Nihayetinde hem öğrencileri küstürmemek hem de kimseye haksızlık yapmamak zorundaydılar. Okulun en sevilen öğretmeni konumunda olan İngilizce öğretmeni Gökhan, söze başlayarak not için pusuda bekleyen öğrencilere bir geçit açtı. Konuşmaya, derslerde yaramazlık yaparak herkesin dikkatini dağıtan Serkan'la başladı.

Gökhan:

- Anlat bakalım Serkan, bu sene hangi belgeyi alıyorsun? Var mı bize bir sürprizin?

Serkan: (Biraz gülümseyip başını kaşıdıktan sonra ellerini güneşe karşı siper edip cevap verdi.)

- Hocam ben teşekkür belgesi bekliyorum ama bütün hocaların bana yardım etmesi gerekiyor. Biraz sınırdayım galiba.

Gökhan: (Başını alaylı bir şekilde sallayarak)

- Benim derslerimde yaptıklarını diğer hocaların derslerinde de yaparsan mutlaka fazladan puan vereceklerdir (Gülerek). Öyle değil mi arkadaşlar? Sonuçta Serkan, sınıfın en saygılı öğrencisi sayılır!

Serkan:

- Hocam aslında ben istemsiz konuşuyorum, annem de bana sürekli kızıyor, derslerde gereksiz konuşma diyor ama kendimi tutamıyorum.

Gökhan:

- Neyse Serkan, senin işin Allah'a kalmış. Bizim yapacak çok fazla bir şeyimiz yok. Sen çekil, aslan parçası Abdullah'ı görelim. Abdullah sende bir şey var mı?

Abdullah: (Ani gelen soru karşısında her zamanki gibi kızaran Abdullah, arkadaşlarının gülüşmelerinden faydalanarak sakinleşmeye çalışıp cevap verdi.)

- Hocam ben notlarımı hesaplamadım. Ama not istemiyorum ne verirseniz kabulüm.

(Konuşmaları sessizce dinleyen Matematik öğretmeni Murat, Abdullah'ın bu naif cevabına kayıtsız kalamayarak söze girdi.)

- Abdullah, sen derslerine düzenli giren iyi bir öğrencisin. Not veya belge çok önemli değildir. Senin çaban bizim için yeter-

lidir. Gerisi zaten gelir. Öğretmen arkadaşlarım da kabul ederse sana davranış notlarını yüksekten vereceğiz. Umarım belge alırsın. Karne günü seni tekrar görmek isterim. Bana görünmeden okuldan ayrılma.

Öğle arası bitene kadar öğrenciler ile öğretmenlerin samimi sohbeti devam etti. Öğle arasında atıştırmasını yapıp dönen öğrencilerin oluşturduğu kalabalık büyümeye başlamıştı. Beden eğitimi öğretmenin ikazıyla öğrenciler bahçeye dağılmıştı. Her okulda olduğu gibi Âşık Veysel ortaokulunda da tüm öğrencilerin çekindiği bir öğretmen vardı. Bu rol de beden eğitimi öğretmeni Onur Öğretmen'e kalmıştı. Okulda törenleri yönetmek ve asayişi sağlamak için gür sesiyle seslenme görevi Onur Hoca'ya düşmüştü. Çok sevilmediğini bildiği halde genel amaç özel amaçtan önce gelir düşüncesiyle, çocuklara güler yüz göstermemeye gayret ediyordu. Özellikle de öğretmenler gününde en az hediye verilen öğretmen olmak Onur Hoca'nın üstlendiği misyonun bir karşılığı olarak görülüyordu.

6/A sınıfının tek yetim öğrencisi vardı. Suzan… Suzan, küçük yaştayken babasını kaybetmişti. Babasının, duvarda asılı olan siyah beyaz fotoğrafından başka bir resmi bulunmuyordu. İlk zamanlar babasız olmanın zorluklarını bilmiyordu ama okula başladıktan sonra babasız olmak, onun yüreğinde dolmayan boşluklar yaratmıştı. Hele bir de sınıfa yeni bir öğretmen gelip de "Babanız ne iş yapıyor" diye sorduğunda acısı tazeleniyordu. Okula babasının elini tutarak gelen arkadaşlarını gördüğünde, derin hayallere dalıyordu. Bazen veliler okul civarından geçerken oyun oynayan çocuklarını görüp yanına çağırıyor, ceplerindeki bozuklukları çıkarıp onlara veriyordu. Baba ile ilgili her sahne onu üzüyordu. Ama takdir-i ilahi. Olana, ölene çare bulunmu-

yordu. Suzan'ın yetim olduğunu bilen Tufan, okula her gittiğinde, sınıfa ilk girişte Suzan'a selam verip onu mutlu edecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Sınıfın en popüler, en sevilen öğrencisi Tufan'dı. Tufan, bunu fırsata çevirmek için Suzan'ı hep yakınında tutuyordu. Arkadaşlarının ve Suzan'ın hiçbir zaman anlayamayacağı gizli ve güzel bir amacı vardı Tufan'ın. Kendisine yakın olmanın bir yolu Suzan'a yakın olmaktan geçiyordu. Eğer böyle bir amacı gözetmeseydi, Suzan yalnızlığa gömülecekti. Kimseye hissettirmeden, Suzan'ı arkadaş grubunun önemli bir üyesi haline getirmişti. Artık oyunlar kurulurken, sohbet yapılırken Suzan da başköşede oluyordu.

Konuların sona erdiği haftada öğretmenler genel tekrar sorularına ağırlık veriyordu. Altıncı derste, sosyal bilgiler öğretmeni Özgür Öğretmen, 6/A sınıfına girmiş, soru çözüyordu. Tufan, en arka sırada oturuyordu. Özgür Öğretmen Tufan'ın yanında oturan Güven'i soru çözmesi için tahtaya kaldırmış, onun yerine oturmak için hamle yapmıştı. Hem öğretmen hem öğrenciler tahtaya bakıyordu. Sıranın çok geride olduğunu fark etmeyen Özgür Öğretmen, oturmak isterken boşluğa denk gelip yere düşmüştü. Sınıfta gülüşmeler olduktan sonra herkes Tufan'ın, öğretmeni düşürmek için sırayı bilerek geriye çektiğini düşünmeye başlamıştı. Özgür Öğretmen bir süre üstünü silkeledikten sonra Tufan'a dönüp:

- Hemen tahtaya çık, kravatını çıkar ve yerde on tane şınav çek, dedi. Tufan:

- Hocam ben ne yaptım ki tahtaya çıkıp şınav çekeyim? Ben de herkes gibi tahtada soru çözen arkadaşıma bakıyordum.

Tufan'ın itirazı işe yaramamıştı, Tufan, öğretmenin talebiyle tahtada şınav çektikten sonra elini yıkamak üzere lavaboya git-

mişti. O lavabodayken teneffüs zili çalmış ders bitmişti. Araya çıkan öğrenciler, harıl harıl Tufan'ı arıyorlardı. Onu ilk gören kişi sınıfın yaşça en büyüğü olan Asiye'ydi. Onu bir köşeye çekip diğer arkadaşlarının da gelmesini bekledi. Sınıf arkadaşları Tufan'ın etrafını sarmıştı. Israrla gidip öğretmenden özür dilemesini istiyorlardı. Tufan ise bir suçunun olmadığını, özür dilemenin suçu kabul etmek anlamına geldiğini anlatmaya çalışıyordu. Arkadaşlarının ısrarına dayanamayan Tufan, bahçede nöbet tutan Özgür Öğretmen'in yanına yanaşıp selam verdikten sonra konuya giriş yaptı:

- Hocam, çok üzgünüm. Sınıfta düşmeniz ve arkadaşlarımın gülüşmeleri beni çok üzdü. Eğer siz de arkadaşlarım gibi sizi bilerek düşürdüğümü düşünüyorsanız sizden de çok özür dilemek isterim.

Özgür Öğretmen:

- Tufan, senin bir suçun yok, Güven tahtaya çıkarken sırayı geriye ittirmişti. Ben size yönelirken bunu gördüğüm halde idrak edemedim. İnsan bazen böyle olur. Bu durumlara bakar kör derler. Ben yalnızca arkadaşlarına kötü örnek olmasın diye sana ceza vermiş gibi yaptım. Yoksa sana kıymazdım.

Tufan:

- Teşekkür ederim öğretmenim.

Tufan, öğretmenle bu konuyu konuşurken sınıf arkadaşları da uzaktan onları seyrediyordu. Özgür Öğretmen, elini Tufan'ın omzuna koyunca işin tatlıya bağlandığı anlaşılmıştı. Hem Tufan hem sınıf arkadaşları bir nebze de olsa rahatlamışlardı. Konu ne olursa olsun haksız yere suçlanmak insana ağır geliyordu.

Son sınavlar, yazılılar, sözlüler yapıldıktan, dönem ödevleri toplanıp notlar verildikten sonra derslerin gevşeme zamanı

Yazar, 1987 yılında Batman'ın Sason ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini yine aynı ilçede tamamladıktan sonra, Türkçe Öğretmenliği bölümünü okumak üzere Kars Kafkas Üniversitesine kaydoldu. 2007-2011 yılları arasında lisans eğitimini tamamladıktan sonra çeşitli okullarda öğretmenlik ve yöneticilik yaptı. Yazma hevesine henüz ilkokuldayken kapılan yazarımız, çoğunluğu şiir ve deneme olmak üzere yüzlerce özgün içeriği müsvedde olarak düşünüp kayıt altına almamıştır. İlk eseri olma niteliği taşıyan bu kitap, yazarın meslek hayatında karşılaştığı ayrımcılığa ve haksızlıklara karşı bir tepki olarak da ortaya çıkmıştır. Yazarın edebiyat dünyasındaki macerasının ne kadar süreceği yapay zekânın yazın dünyasına vereceği hasara bağlı olsa da ilerleyen yıllarda şiir, deneme ve roman türünde eser hazırlığında olduğunu belirtmekte fayda var. Kitabın yayımlandığı tarihlerde yazar, okul müdürü olarak görev yapmaktadır.

9 786256 130715